

Hồi 09

Bách Lý công tử

Cỗ xa mã đang bon bon chạy trên quan đạo trống vắng, bỗng từ bên trong lòng cỗ xe Điền Hồ nghe có tiếng gã xa phu bật rít:

- Lũ chuột nhắt, dám bám theo cỗ xe chúng ta. Đoàn cô nương xin cẩn trọng cho, tiểu nhân sẽ cho chúng biết thế nào là lợi hại.

Lập tức có tiếng ra roi, quật đen đét vào không khí và cặp kiện mã liền lồng lên, gõ dồn vó nện, kéo cỗ xe lao đi băng băng.

Dù đã chuẩn bị sẵn ngay từ khi có tiếng ra roi giục ngựa, nhưng do chân lực không còn, bản thân chẳng khác nào thường nhân và có khi còn tệ hại hơn thường nhân nữa do nội thương chưa hề được chữa trị, nên khi cỗ xe thay đổi cước lực từ chậm chuyển sang nhanh, Điền Hồ cứ chao đảo nghiêng qua ngã lại.

Và nếu Điền Hồ không nhờ may mắn, vô tình bám được vào thành xe, có lẽ việc bị nghiêng ngã này sẽ làm cho Điền Hồ lăn lông lốc và chắc chắn sẽ va tứ tung vào bàn thành xe vây kín mít xung quanh.

Vì vết nội thương vẫn còn nên lực trì kéo từ cánh tay đang bám vào thành xe cộng với lực xô đẩy khi cỗ xe bị đôi kiện mã tha hồ kéo lồng đà làm cho toàn thân Điền Hồ bị đau đớn. Đó là nỗi đau của tứ chi rã rời đang bị quăng quật, là nỗi đau của ngũ tạng lục phủ đã mang thương thế lại còn bị lực dằn sóc xâu xé. Nhưng tất cả đều không là gì so với nỗi đau âm thầm Điền Hồ đang chịu đựng.

Đoàn Bội Cơ đã và đang thể hiện đúng câu đã nói với Thạch Yến. Nàng chán lắm rồi nếu cứ phải nhìn mãi gương mặt khắc khổ của Điền Hồ.

Do đó dù thừa biết hắn đang chịu đựng nhiều đau đớn trong khi nàng sẵn là người có võ công nên cỗ xe dù có lồng thế mấy đối với nàng vẫn là trò đùa của trẻ con, nàng cứ ngoảnh mặt làm ngơ, không một lần nhìn ngó đến Điền Hồ.

Tuy vậy, Điền Hồ hiểu vì sao tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ lại có thái độ này với hắn. Nào phải nàng ngán nhìn gương mặt khắc khổ như chính miệng nói ra.

Kỳ thực đó là do định kiến trước đây nàng vẫn có đối với hắn. Mà giả như định kiến đó không còn, do là dựa vào lời khuyên của phụ thân nàng Đoàn Quan Sơn và Đại sư huynh Triển Lập đã bảo nàng đừng bao giờ giữ mãi định kiến xuẩn đó nữa, thì chỉ cần

bản thân Điền Hồ còn trong diện nghi vấn chưa minh bạch phải hay không phải hung thủ sát hại phụ thân nàng, cũng đủ cho nàng loại bỏ ngay những gì mà lẽ ra một tiểu sư muội như nàng phải quan tâm lo lắng cho ngũ sư huynh.

Bị xếp vào diện nghi vấn, đó là nỗi đau đớn nhất Điền Hồ đang chịu đựng. Vì thế khi nỗi đau nội tâm bị tác động thêm nhiều nỗi đau về thể xác Điền Hồ không chịu đựng được nữa đã bất giác thổ ra một ngụm huyết tươi.

“Oe!”

Thổ huyết xong, Điền Hồ tái mặt. Bởi thổ đầu không thổ, Điền Hồ vô tình thổ về hướng tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ, khiến bộ tang phục trắng toát của nàng bị một vài giọt huyết tươi vấy hằn vào, biến tang phục của nàng từ màu trắng thuần khiết có vài chỗ bị điểm màu lốm đốm đỏ. Nhưng thật lạ, Đoàn Bội Cơ vẫn ngồi yên như không hề nhận ra tang phục khoác trên người đã bị vấy bẩn và người vấy bẩn chính là kẻ mà nàng chán ghét quyết không nhìn mặt.

Thái độ của tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ chính là ngọn đòn đau giáng vào người Điền Hồ. Vì chẳng thà nàng nổi giận, quát mắng vì hấn đã “cố tình” làm vấy bẩn tang phục nàng, còn hơn thái độ nàng lúc này, như không hề thừa nhận hoặc mong muốn thấy có sự tồn tại của Điền Hồ.

Đòn đau là giọt nước cuối cùng làm tràn chén uất hận.

Do uất hận mà chẳng thể làm được gì, Điền Hồ buông tay khỏi thành xe, vươn người với mở cánh cửa phía sau xe...

“Cạch!”

Chốt gỗ vừa bật mở, thì... Chát!

Một bên mặt Điền Hồ liền rát bỏng, đủ cho Điền Hồ hiểu vừa có người vươn tay vụt vào một lên mặt hấn. Trong thùng xe chỉ có hấn và tiểu sư muội, người đánh hấn là ai, hấn tự hiểu lấy.

Và hấn cũng hiểu luôn đó lời cảnh cáo có lẽ là lần duy nhất dành cho hấn. Chỉ cần hấn mạnh động một lần nữa, bằng thái độ cho biết hấn có ý định thoát thân, ắt hấn nàng sẽ không ngần ngại nếu phải ra tay lấy tính mạng hấn.

Cái tát quá mạnh hoặc giả do hấn chẳng hề còn võ công nên một cái tát dù chưa đủ lực của nàng vẫn là quá mạnh đối với riêng bản thân hấn. Và từ khước miệng hấn đang rỉ rả chảy ra một dòng máu thắm.

Hấn nhận ra điều đó vì dòng máu dù rỉ mãi vẫn đọng lại thành giọt, và một giọt huyết hồng vừa rơi vào tay hấn đang đưa lên xoa xoa mặt.

Hắn nhếch môi cười lại:

- Đánh hay lắm!

Vì đây không là câu hỏi nên hắn hầu như không chờ nghe câu đáp lời. Vả chăng Đoàn Bội Cơ cần gì đáp lời, một khi nàng đã đánh và dùng cái đánh thay cho những gì muốn nói.

Hắn cũng biết như vậy nên ung dung vươn tay mở lại chốt gỗ khi nãy đã bật đóng trở lại.

“Cạch!”

Thì...

- Người muốn chết!

“Bùng...”

Toàn thân Điền Hồ liền bị một lực đạo bất thần xuất hiện quật tung vào phía hậu xe. Cánh cửa do không còn bị chốt gỗ giữ lại nên cái chạm của Điền Hồ làm cho cửa bật mở, hất luôn Điền Hồ ra ngoài xe.

Và thật nhanh...

“Véo...”

Một tiếng rít gió vang lên và một lượt dây da mềm mại liền cuộn quanh thân Điền Hồ, giữ hắn lại, không cho hắn có cơ hội rơi xuống chạm đất.

Sau thủ pháp thần diệu này, gã phu xe không hiểu xuất hiện từ lúc nào đã nhấc bổng trường tiên với một đầu vẫn còn cuộn quanh thân Điền Hồ và nhẹ nhàng đặt Điền Hồ trở lại thùng xe.

Cỗ xe tuy không còn gã xa phu điều động nhưng vẫn tiếp tục băng băng chạy. Và dĩ nhiên gã phu xe nếu muốn đặt Điền Hồ một cách nhẹ nhàng vào thùng xe thì gã phải dùng khinh công chạy theo.

Vẫn chạy như thế, sau khi thu trường tiên về, gã xa phu cười hề hề với Đoàn Bộ Đoàn:

- Cô nương đừng quên phải đưa hắn đến chỗ Bách Lý công tử và là đưa một người còn sống hắn hỏi. Bởi nếu là người đã chết thì Đoàn cô nương dù có dù muốn biết hắn có phải hung thủ sát hại lệnh tôn hay không cũng không bao giờ còn cơ hội. Và nhất là... hề... hề...

Sau tràng cười hềch hạc, gã xa phu còn cố tình nhấn giọng:

- Giả như hấn chính là hung thủ sát phụ, Đoàn cô nương ban cho hấn cái chết dễ như thế là quá tiện nghi cho hấn. Tiểu nhân là người văn dốt vũ dốt, nghĩ thế nào chỉ biết nói như thế mà thôi, mong cô nương cạn suy và lượng thứ nếu tiểu nhân lỡ có điều gì thất thố. Hề... hề...

Vừa cười, gã xa phu vừa nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa lại. Sau đó...

“Vút...”

Gã đã phi thân trở lại vị trí của gã và Điền Hồ lạnh mình khi nghe thanh âm gã vang lên từ vị trí của gã, một vị trí cần cho gã xa phu để điều động cỗ xe:

- Tiểu nhân phải cho xe đi nhanh thêm nữa mới được, Vì lũ chuột nhất vẫn bám mãi chẳng chịu buông tha. Đi nào.

“Hô!”

Tay ra roi, miệng giục giã, gã xa phu lại làm cho đôi kiện mã tung vó, kéo cỗ xe lao đi chông chênh. Và nếu đây không là cỗ xe tốt, có lẽ tất cả đều rệu rã vì gặp đôi kiện mã chạy như phát cuồng.

Không tự chủ được nữa, Điền Hồ chột lằm thắm lằm nhảm:

- Chỉ là xa phu mà thân thủ đã thế này ư?

Có lẽ vẫn còn hậm hực vì đã mất cơ hội hạ thủ hoặc chí ít là hành hạ Điền Hồ về thể xác, Đoàn Bội Cơ chột khinh khỉnh nhìn Điền Hồ:

- Thế người tưởng chỉ có một mình người với thân thủ bất phàm vượt ngoài niên kỷ sao? Cho người hay Bách Lý công tử và những nhân vật được kể là thủ hạ của vị công tử hào hoa phong nhã này điều đáng được xem là đại cao thủ thượng thừa. Chính ta đã một lần mục kích thân thủ cao minh đó, lúc Bách Lý công tử ra tay hào hiệp cứu thoát ta khi cảnh ngộ hiểm nghèo. Bách Lý công tử quá đúng là ngọc thụ lâm phong, anh hùng trác tuyệt.

Thanh âm gã xa phu chột vang lên:

- Đoàn cô nương xin chớ quá đề cao những hạng thuộc hạ như bọn tiểu nhân. Sở học của bọn tiểu nhân đâu đáng gì, nếu so với gia chủ nhân Bách Lý công tử. Vì có thể nói, hề... hề... Bách Lý công tử của bọn tiểu nhân thật đúng là nhân trung chi kiệt và cũng là nhân trung chi long phụng!

Điền Hồ thoát nghe nữa biến sắc nữa khinh khỉnh cười thắm:

- Cứ ngỡ hấn nói thế là vì khiêm tốn. Nhưng nghe kỹ thì vẫn là lời khoa trương tự phụ. Hấn bảo gã Bách Lý chủ nhân hấn là Long là Phụng giữa muôn người thì có khác

nào tự đề cao bản thân, cho hẳn đúng là đại cao thủ thượng thừa như Đoàn Bội Cơ vừa bảo? Tuy vậy, ta thật sự muốn biết bon họ là ai, thuộc bang môn phái nào? Có sao những nhân vật có thân thủ cao minh như gã xa phu nay bấy lâu nay không nghe giang hồ nhắc đến?

Đoàn Bội Cơ chỉ nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của Điền Hồ nên đắc ý mỉm cười:

- Bách Lý công tử đã hứa lời, sẽ vì ta mà truy tìm hung thủ, đồng thời giúp ta lấy mạng hung thủ để báo thù. Và giả như người không là hung thủ... hừ, thì lão Thượng Quan Du nào đó dù đó lợi hại thật sự như lời người nói vẫn sẽ là bại tướng dưới tay Bách Lý công tử mà thôi.

Điền Hồ cười gượng bảo:

- Ngu huynh cũng mong Bách Lý công tử đủ bản lĩnh truy tìm và bắt giữ lão Thượng Quan Du. Vì chỉ có như thế mới nghi ngờ tiểu sư muội đang dành cho ngu huynh mới được sáng tỏ.

Đoàn Bội Cơ chột thờ dài:

- Nếu thật sự có ngày đó, ta nói thật tâm nha, Điền Hồ người cũng đừng mong ta thay đổi thái độ đối với người.

Điền Hồ thất kinh:

- Định kiến về ta sẽ mãi mãi là bất biến đối với tiểu sư muội sao?

Và Điền Hồ thờ dài:

- Cũng không thể trách tiểu sư muội. Vì lúc đó ta lên mười, chỉ hơn tiểu sư muội đúng một niên kỷ. Và ta đang bắt đầu mạo hiểm, thử luyện thứ công phu nghịch thường thì bị tiểu sư muội tìm đến quấy phá. Ta đã xử sự không tốt, ta đã phản ứng quá đáng với tiểu sư muội chỉ là người tìm đến ta để vui chơi. Sau lần đó, lần ta nắm bím tóc tiểu sư muội lôi đi xềnh xệch có hơn mười trượng. Ta thật sự ân hận, những mong sẽ có cơ hội chuộc lại lầm lỗi này.

Đoàn Bội Cơ lắc lắc đầu:

- Người không cần giải bày cũng đừng mong nhắc lại chuyện dĩ vãng để làm ta động tâm. Kỳ thực, định kiến đó không là gì đối với ta cho bằng việc người suốt thời gian qua đã dối lừa toàn phái Thanh Thành, đều là những người luôn xử sự tốt và nhất mực quan tâm đến người. Đâu, người thử tự vấn tâm xem, liệu những người đã chết nếu biết rõ người đã từng lừa dối, họ có chịu tha thứ cho người không? Phần ta, không bao giờ ta tha thứ cho người.

Lỗi nói không một chút cảm thông của Đoàn Bội Cơ làm cho Điền Hồ phát bực:

- Ta không hề lừa dối, chỉ là giấu kín những gì ta không thể bộc lộ. Còn nữa, tiểu sư muội cứ nghĩ đi, ta đã gây bất lợi gì cho bốn phái Thanh Thành? Hay ở phái Thanh Thành có báu vật gì khiến ta động tâm, cố tình tìm nhập để nghĩ cách chiếm hữu. Chỉ khi nào ta đã gây ta những chuyện đó, tiểu sư muội mới có quyền bảo ta lừa dối mọi người.

Lời của Điền Hồ chợt làm cho Đoàn Bội Cơ động dung.

Và nàng bất ngờ nhìn Điền Hồ không chớp mắt:

- Người nói thế là muốn ám chỉ điều gì?

Rồi đến lượt Điền Hồ động dung:

- Sao tiểu sư muội nhìn ta như vậy? Hay đúng như ta tình cờ vừa nói, ở bốn phái thật sự có...

Câu nói của Điền Hồ bỗng bị tiếng quát nạt của gã xa phu cắt ngang:

- Lũ chuột nhắt định giở trò à? Hừ!

Và sau tiếng quát này, chính bản thân Điền Hồ cũng nghe nhiều loạt tiếng gió.

"Viu... viú..."

Nhưng Điền Hồ sẽ mãi mãi không bao giờ biết đó là những tiếng rít gió gì nếu như không nghe gã xa phu bỗng cười khảnh khách:

- Dùng ám khí đối với Vạn Tiên Thiên Biến ta, lũ chuột nhắt các người đúng là hạng ếch nằm đáy giếng. Trả cho bọn người này...

"Ha... ha..."

Có tiếng trường tiên vung lên vùn vụt và sau đó hàng loạt những tiếng rít gió tương tự như lúc này lại vang lên.

"Viu... viú..."

Và mọi thanh âm đều chấm dứt khi có hai loạt kêu đau đớn ngắt quãng vang lên:

- Ối... Tiểu tử đó thân thủ quả lợi hại, ối...

Dùng trường tiên để đón đỡ chuẩn xác những mũi ám khí bé nhỏ do kẻ địch ném đến, người sử trường tiên cần phải có thân thủ bất phàm.

Nhưng có thể dùng trường tiên để hút trả những mũi ám khí đó và uy hiếp ngược lại những kẻ đã ném ám khí thì quả là thứ thân thủ vô tưởng.

Điền Hồ đang nghĩ về bản lĩnh cao minh của gã xa phu với ý thán phục thì chợt nghe gã kêu hoảng:

- Không xong rồi. Đoàn cô nương! Phiền cô nương thay tiểu nhân tiếp tục cho cỗ xe đi đến chỗ Bách Lý công tử. Bọn chúng đã đưa cao nhân đến, tiểu nhân sẽ quay lại ngay, sau khi tìm cách đánh lạc hướng kẻ thù.

Và gã xa phu đã bằng thân thủ ảo diệu, từ vị trí phía trước bỗng xuất hiện ngay phía sau cỗ xe mã.

Như tỏ ý tán đồng lời đề xuất của gã, Đoàn Bộ Cơ liền đến phía sau xe, mở cửa cho gã tung người nhảy vào.

Cỗ xe vẫn băng băng chạy, trong khi gã xa phu cười hề hề và điểm huyết chế ngự Điền Hồ:

- Để người không thể gỡ trò lúc Đoàn cô nương không có ở bên cạnh, người hãy chịu khuất tất một lúc vậy.

Lúc gã điểm huyết Điền Hồ, cũng là lúc Đoàn Bộ Cơ lao ra ngoài cỗ xe, uốn ngược người về phía trước để rơi đúng vào vị trí của vị xa phu.

Đến khi nghe tiếng toàn Bộ Cơ ra lệnh, giục cho đôi kiện mã tiếp tục lao nhanh hơn, gã xa phu mới mỉm cười.

Và bằng động tác khéo léo rất thuần thực, gã vừa chui ra ngoài vừa khép kín cửa xe, sao cho chốt gỗ ở bên trong ngay sau đó liền rơi ngay xuống chỗ cần rơi, làm cho cánh cửa không thể mở được nữa từ phía bên ngoài.

Vì bị điểm huyết nên Điền Hồ đành ngồi yên, nhìn cử chỉ quá ư thuần thực của gã xa phu.

Và may thay trước lúc cánh cửa bị khép kín và bị chốt gỗ rơi xuống phong bế, trong một thoáng cuối cùng, Điền Hồ vô tình nhìn thấy bóng nhân ảnh đang khẩn trương lao đuổi theo cỗ xe.

Chỉ cần nhìn qua sắc phục của bóng nhân ảnh đuổi theo, Điền Hồ lập tức minh bạch, kẻ đuổi theo sau cỗ xe mã chính là Tử Y Sứ Giả.

Điều này làm cho Điền Hồ tuy lo ngại nhưng cũng phần nào yên tâm:

- So với Tử Y Sứ Giả, tuy bản lĩnh ta có kém đôi chút nhưng vẫn chưa đến nỗi xem đây là đại địch, là cao nhân như gã xa phu đã tỏ ra hốt hoảng. Chứng tỏ rằng, nếu ta chưa bị hủy hoại chân nguyên, thì cũng chưa phải là thứ vô dụng đối với vị công tử Bách Lý nào đó được xưng tụng là Nhân Trung Chi Kiệt. Tuy vậy, cũng cầu mong sao cho gã

xa phu đủ bản lĩnh đối phó với Tử Y Sứ Giả. Vì nếu gã thất thủ... Hừ, Điền Hồ ta ắt khó toàn mạng nếu bị lọt vào tay Sứ Giả Tử Y.

Với ý nghĩ này, Điền Hồ bỗng bật lên thành câu hỏi:

- Giữa bọn người Bách Lý công tử và Tử Y Sứ Giả có sự đối đầu ư?

Hỏi xong, Điền Hồ mới biết bản thân đã hỏi thành tiếng, nghĩa là hoàn toàn không chờ bất kỳ lời phát thoại nào từ phía Đoàn Bội Cơ.

Nào ngờ, Đoàn Bội Cơ lại lên tiếng. Và nàng hỏi:

- Tử Y Sứ Giả? Đó là loại vật gì?

Điền Hồ ngớ người:

- Đó chính là nhân vật gã xa phu, định tìm cách đánh lạc hướng theo dõi. Tiểu sư muội chưa hề nghe đến danh xưng này bao giờ ư?

Nàng gất vọng vào:

- Người đừng gọi ta là tiểu sư muội nữa. Bằng không, đừng trách ta vô tình, không đối đáp gì với người nữa.

Điền Hồ thở dài:

- Vậy ta biết gọi như thế nào?

Nàng đáp:

- Ta ở họ Đoàn. Nếu thích, người cứ gọi là Đoàn cô nương.

Điền Hồ cười héo hắt:

- Được rồi. Đoàn cô nương. Vậy cô nương chưa hề biết đó là nhóm nhân vật bí ẩn, có lẽ đã luyện qua công phu Tử Hà nên dùng sắc phục Tử Y thay cho tiêu ký ư?

Nàng tỏ ra kinh ngạc:

- Tử Hà công phu? Chưa, ta chưa nghe bao giờ.

Điền Hồ hoang mang:

- Cùng là những nhân vật thần bí như nhau, nếu Bách Lý công tử có đối thủ là những kẻ Tử Y, ắt Bách Lý công tử phải có công phu sở trường nào đó thật lợi hại. Liệu Đoàn cô nương có biết đó là loại công phu hữu danh gì không?

Nàng cười gằn:

- Người định qua ta để dò xét xuất xứ lai lịch của Bách Lý công tử? Thật đáng tiếc, ta không thể giúp người toại nguyện.

Hắn mỉa mai:

- Không thể giúp hay Đoàn cô nương hoàn toàn chưa biết gì về gã Bách Lý?

Có một thoáng im lặng, sau đó Điền Hồ nghe Đoàn Bộ Cơ hừ nhạt:

- Ta không biết, thì đã sao? Hướng chi đối với ta, có một Bách Lý công tử sẵn lòng giúp ta báo thù là đủ rồi.

Điền Hồ đầy nghi ngại khi nghe nàng thảng thẩn thừa nhận là chưa biết gì về gã Bách Lý. Hắn bật kêu:

- Chưa gì đã vội tin người, sao Đoàn cô nương không nghĩ biết đâu gã Bách Lý chỉ muốn lợi dụng cô nương?

Nàng cười khanh khách:

- Lợi dụng? Ta có còn gì nữa để người nghĩ họ lợi dụng ta?

Điền Hồ buột miệng:

- Đừng vội quả quyết như thế. Này nhé, cô nương thử nghĩ xem, Thạch nhị tử phải chăng có bối phận cao hơn gã xa phu này.

Đoàn Bộ Cơ ngáp ngừng:

- Người lại có ý nghĩ kỳ quái gì nữa đây?

Điền Hồ gần như lạnh khắp người khi lời nói cứ thế trôi tuồn tuột qua bờ môi hắn:

- Thạch nhị tử phải có bối phận cao mới được quyền điều động gã xa phu. Nghĩa là Thạch nhị tử cũng có bản lãnh cao minh khác thường. Một nghi vấn liền nảy ra, vì sao Thạch nhị tử chịu hạ mình, chấp nhận làm một đệ tử thường thường bậc trung của Thanh Thành phái? Có điều kỳ lạ ở đây. Vậy là trừ phi Thạch nhị tử có ý đồ và là ý đồ vị tất đem lại điều lành cho Thanh Thành phái.

Đoàn Bộ Cơ chột gắt:

- Thạch nhị tử luôn đối tốt với ta. Người không được lấy ý tiểu nhân đo lòng quân tử.

Điền Hồ vẫn mãi mê với suy nghĩ cứ ập đến:

- Không như ta, ta cần Thanh Thành phái là chỗ náu mình, chờ ngày báo phục gia thù. Phần Thạch nhị tử thì cần gì? Phải chăng đúng như lúc này ta vô tình đề cập phái Thanh Thành thật sự có bảo vật khiến những người như Thạch nhị tử động tâm?

Và hắn đổi giọng, hỏi thẳng thừng Đoàn Bộ Cơ:

- Tiểu sư muội xin hay nghe ta, hãy nghĩ nhiều đến những gì ta vừa nói. Đừng quá vội tin bợn Bách Lý hay tin Thạch nhị tử.

Lần này cách gọi tiểu sư muội của Điền Hồ dù có bị Đoàn Bội Cơ phản ứng nhưng vẫn không đến nỗi gay gắt như lúc nãy.

Nàng chỉ háng giọng và nhắc:

- Sao người vẫn cứ gọi ta là tiểu sư muội?

Qua phản ứng này của nàng. Điền Hồ hiểu lời vừa rồi của hắn có lẽ cũng có phần nào tác động đến nàng.

Hắn định nói tiếp thì chợt nghe thanh âm của gã xa phu vang lên:

- A... tốt rồi! Cũng may là có Thạch Yến cô nương kịp xuất hiện, hi vọng sẽ đủ ngăn cản gã Tử Y kia một lúc lâu, giúp chúng ta có thừa thời gian lẩn thoát bợn chúng. Đoàn cô nương có cần ra phía sau nghỉ ngơi một lúc?

Gã xa phu đã quay lại chỗ ngồi và đã tỏ ra sẵn sàng thay đổi vị trí mà Đoàn Bội Cơ đã bắt đắc dĩ đảm nhận.

Và Điền Hồ thất vọng khi nghe nàng đáp lời gã xa phu:

- Không cần đâu. Tiểu nữ sẽ ngồi ở đây nếu các hạ không ngại.

Gã xa phu bật cười và ra roi cho đôi kiện mã tung vó.

- o O o -